

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK – Contich

De boekjes van A. HANS worden in alie scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 325 is en veel mummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Banmelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk.

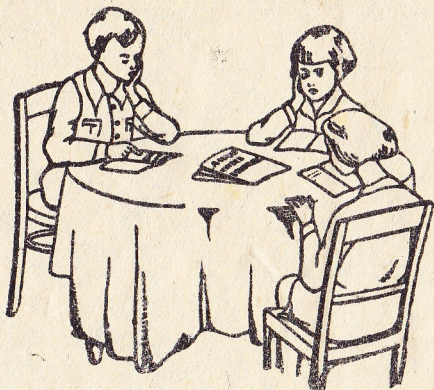
Nr 272.

A. HANS

't Kerstfeest van den Indiaan

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS

Tweede druk.

Nr 272.

't Kerstfeest van den Indiaan

Uitgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

't KERSTFEEST VAN DEN INDIAAN

I.

Ver in 't Noorden van Amerika, waar 't nu al sneeuw en ijs was, stond Nasja, 't Eskimo-meisie vóór haar hut. 't Was pas even na den middag, maar 't zou toch donker geweest zijn had niet de maan geschenen. En dan was er nog een ander licht, groen-rood aan den einder, dat een zachte glans verspreidde: het Noorderlicht. Ook glinsterden de sterren. En zoo lag er een klaarte over het blanke landschap en ginds over de dichte dennenbosschen.

Ja, hier duurden de nachten lang. Men zag de zon niet meer van begin October tot eind Februari.

En toch hielden de Eskimo's zooveel van hun land, als wij van 't onze.

Nasja woonde in een klein dorp; 't bestond uit hutten van aarde; het leken wel groote bijenkorven.

En 's Zomers verdwenen de meesten en dan woon-
den de menschen in tenten; dat vonden ze veel ple-
zieriger.

Nasja scheen iemand te verwachten. Ze keek voort-
durend in de richting van het bosch.

Eindelijk zag ze ginder iemand; ze liep er heen.

— Elin, Elin! riep ze.

Elin was haar broer. Hij zwaaide met de handen.
juist alsof zij terugkeeren moest.

Verwonderd bleef ze staan. Wat scheelde Elin toch?
Hij liep zoo hard en keek voortdurend om.

Elin was gaan kijken of de Kanadeesche politieman-
nen nog niet kwamen. Die brachten elk jaar, rond de-
zen tijd, Kerstmisgeschenken. En dat was steeds een
grootte vreugde in het afgelegen Eskimodorp.

Maar als Elin hen zou gezien hebben, ware hij toch
bij hen gebleven en met hen meegekomen.

Plots slaakte Nasja een gil. Nu zag ze, waarom
haar broer zoo vreemd deed. Hij vluchtte voor een wit-
ten beer.

Nasja begon geweldig te beven. Die beer zou haar
broertje grijpen en opeten...

Maar ze bedwong haar angst en snelde naar de hut.

— Vader, vader! schreeuwde ze.

Een Eskimo, dik en kloek, zooals van zijn ras, kwam
uit de hut.

— Vader, een beer zit achter Elin! kreet Nasja
en ze wees in de richting van het gevaar.

De Eskimo schrok ook hevig. Vlug keerde hij in de
hut terug en haalde er een harpoen, een stok met een
ijzeren haak en een bijl.

— Binnen gaan! gebod hij aan Nasja.

Ook moeder kwam buiten. En ze schrok vreeselijk,
toen haar dochtertje 't ontzettend nieuws vertelde.

Elin, een veertienjarige knaap, kon haast niet meer
voort. Hij hijgde van vermoeienis... En de beer was
vlak bij hem.

—Vader... moeder! schreide Elin in doodsangst.

Hij zag zijn vader en kreeg nieuwen moed. Hij span-
de zich in, om nog verder te geraken.

De Eskimo gleed al over de sneeuw. Zijn gelaat
stond strak gespannen. Zijn oogen glinsterden.

Hij zou alles wagen om zijn kind te redden.

Hij bereikte Elin.

— Loop verder! beval hij kort.

De beer scheen het te begrijpen dat hij nu met een
sterkeren vijand te doen kreeg. Grollend richtte hij
zich op zijn achterste pooten, maar zoo gaf hij zich
juist bloot.

Een krachtige zwaai en de harpoen suisde door de
lucht. De ijzeren punt trof de beer in de borst.

Hij stortte voorover, maar woedend sprong hij weer
op, al bloedde hij vreeselijk.

Maar nu stond de Eskimo bij hem, zijn bijl in de
hand. Behendig ontweek hij de klauw van 't dier en
zwaar bonsde zijn wapen op den groven kop.

Weer tuimelde de beer neer. Maar hij gaf den strijd nog niet op.

Een enkele klauwslag kon den Eskimo verscheuren, deze wist dat wel en was op zijn hoede... Hij sprong achter het dier en gaf hem weer een deuk op het hoofd. Het dier keerde zich om.

Maar daar was bijstand. Elin's moeder had om hulp geroepen en verscheidene mannen snelden toe. En nu was 't gedaan met den witten reus... Hij kreeg zoo veel klappen, dat hij weldra den laatsten adem uitblies.

Toen bekeken ze hem. En ook kinderen kwamen nu kijken.

— 't Is een groote Kanjer, zei een knaap.

Elin stond daar nu ook. Hij zag nog zeer bleek.

Hij vertelde, dat hij in 't bosch was geweest om te zien, of de Kanadeesche politiemannen nog niet kwamen met de Kerstgeschenken.

Toen hij naar huis wilde terug keeren, bemerkte hij opeens den beer. Hij vluchtte; het beest kwam hem achterna.

— De beer is zeker van honger naar hier verdwaald, meende een der omstanders. 't Wintert ook zoo hard.

— De kinderen moeten uit 't bosch blijven; er zijn ook wolven gezien, vertelde een vrouw.

— Ja, 't gebeurde is een goede les geweest, zei de vader van Elin.

De beer werd nu dadelijk gestroopt; en ieder was het er over eens, dat zijn huid aan Elin's vader toe-

kwam. De anderen verdeelden het vleesch want dat aten ze gaarne. 't Was een tractatie ter afwisseling van het zeehondenvleesch, hun gewoon voedsel.

Elin ging in de hut. Zijn moeder zag ook nog bleek.

— De Kanadeezen zullen immers wel komen, zonder dat gij ze den weg wijst, zei ze tot haar zoon. Wat een geluk, dat Nasja u zag...

Toen vader binnen trad beknorde hij ook zijn zoon.

— Altijd de durfal, zei hij. Wees geduldig! En als de Kanadeesche politiemannen komen, gedraag u dan behoorlijk. Verleden jaar hebt ge drie kaarsen van hun kerstboom opgegeten.

— Ze waren zoo lekker, vader.

— Ja, dat weet ik wel. Maar zij zetten die kaarsen in den boom om ze te branden en ge moet er af blijven.

— Vader, ik moet u **toch** wat zeggen, hernam Elin. Ik heb in 't bosch twee Indianen gezien.

— Wel, die komen toch dikwijls dezen kant uit, jongen...

— Maar een er van was een slechte man; hij sloeg den anderen, die klein en mager was. En hij had speeren en pijlen mee...

— Ze hadden misschien ruzie met elkaar. Ze moeten dat maar zelf uitvechten. Of woudt ge er u ook mee bemoeien? Blijf liever in de buurt van de huizen. 't Had weinig gescheeld of ge zat nu in den buik van dien beer.

's Avonds lag Elin lang wakker op de rendierhuid,

zijn bed. Hij was met pelzen gedekt en had geen koude.

De pelzen kreeg men van otters, marters, vossen, zelfs van wolven en beren, waarop de Eskimos jacht maakten.

Elin kon niet dadelijk inslapen. Hij had toch geen last van de benauwde geuren, die in de enge hut hingen, die van zeehondenvleeschtraan, welke de kinderen zoowel als de grooten dronken als wij water, of van den rook, die den heelen dag gedwarreld had.

Elin was aan dat alles gewoon. Maar de spanning van de vlucht voor den beer, zat nog in zijn lijf.

Eensklaps sprong hij op. Buiten klonk een akelig gehuil.

— Vader... wolven! riep Elin.

De Eskimo werd wakker.

Ook Nasja vroeg met bevend stemmetje wat er scheelde.

— Niet bang zijn, sprak vader. De wolven kunnen niet bij ons.

Elin en Nasja hadden dat vervaarlijk gehuil wel meer gehoord, maar 't joeg hun toch schrik aan.

De wilde dieren snuffelden rond de hut. Ze hadden honger en loerden op rendieren en menschen

— Zouden ze niet bij de dieren kunnen? vroeg moeder.

De familie bezat honden en rendieren, die de sleden trokken, als de Eskimo's op jacht gingen. Vader was ai

opgestaan. Hij nam zijn geweer. Dat had hij van Kanadeezen gekocht.

In de hut brandde een lichtje van een wick in traan. Bij die schamele klaarte laadde vader zijn geweer.

Hij opende een soort van raampje en loste een schot.

Huilend vluchtten de wolven een eind weg. Nu kon de Eskimo toch buiten, zonder dat hij door de wilde dieren besprongen werd.

— Wees toch voorzichtig, waarschuwde moeder.

— Ja, ja... Maar ik laat de beesten niet wegsleuren.

Vader verwijderde de stevige planken — de deur — en trad buiten.

Moeder zette de planken terug en hield er de wacht bij.

Er werd nog geschoten. Het heele dorp was op zijn hoede.

Een wolf was ginder neergeveld en de anderen vloegen op hem aan, om hem te verslinden.

De Eskimos konden het duidelijk zien in het licht van maan en sterren. En ze vuurden in den hoop en de stoutmoedigsten slingerden er hun harpoenen heen. Ook Elin's vader weerde zich.

De wilde dieren namen de vlucht. De buit, vier wolven, werd in veiligheid gebracht. Men zou morgen huiden en vleesch verdeelen.

Ieder verzekerde de hutten van hard bevroren sneeuwblokken, die als stallen dienden, en waarbin

nen honden en rendieren rilden van angst. Men keek de sluiting nog eens na.

Dan keerde de rust terug.

Elin's en Nasja's vader trad binnen.

— Zijn er veel wolven geschoten? vroeg Elin.

— Vier... Maar slaap nu. De beesten zullen niet terugkeeren...

Elin sliep eindelijk in. Hij droomde van beren Indianen en van Kanadeesche politiemannen, die met sleden vol geschenken kwamen.

11.

In een stadje, een heel eind Zuidelijker, zat eenige dagen vroeger een vader bij vrouw en kinderen. Hij droeg het uniform der Kanadeesche politiemannen. Het gezin, bestaande uit de ouders en vier kinderen, had juist het avondeten genuttigd.

— Nu niet zoo triestig kijken, zei John Powel, de politiemann. Ik hoop over tien of elf dagen terug te zijn en dan prettig met u Kerstfeest te vieren.

— O, ik zou willen mee gaan naar het Noorden! riep Bob uit, de oudste van de kinderen.

Hij was groot voor zijn twaalf jaren.

— En ge hebt me beloofd, moeder te helpen, hernam John Powel. En zorg, dat er een mooie Kerstboom klaar staat, als ik terugkeer. Ge kunt er een in 't bosch van mijnheer Larker uitzoeken, heeft hij mij gezegd.

— Ja, vader, ik zal het doen, maar toch zou ik ook wel eens naar het land van de Eskimos willen gaan kijken.

— Wacht maar, tot ge ook bij de politie zijt.

— 't Is ginder zoo woest, als ge vaders verhalen hoort, merkte moeder op.

— Ja, zei Powel, alles sneeuw en ijs. Hier hebben we ook sneeuw en korte winterdagen en lange nachten. We wonen zelf trouwens ook in het hooge Noorden. Maar bij de Eskimo's is het nog Noordelijker. En er zijn geen steedjes en dorpen als bij ons, daar waar ik met de makkers heen moet. De menschen wonen in huizen van aarde of sneeuwblokken.

— Gaan die kinderen niet naar school? vroeg Bob.

— Er zijn meer en minder beschaafde Eskimo's. Ze behooren wel allemaal tot hetzelfde ras: plomp en dik, maar kort. En rond, groot hoofd, met plat gezicht, uitstekende jukbeenderen, een kleinen, platten neus; zwart, lang, stijf haar, kleine handen en voeten korte vingers. Ze smeren hun vel met traan in. Ze dragen kleeven van huiden gemaakt. Ze maken jacht op rendieren, zeehonden, vossen, beren. Ze eten het vleesch van rendieren en zeehonden. Ook visschen ze. En ze verhandelen de huiden en pelzen. Maar er zijn soorten. Sommige stammen leven wilder dan de andere. Verleden jaar zijn we bij Eskimo's geweest die mooie muziek voor ons maakten. En ze toonden ons fraaie teekeningen. Daar leerden de kinderen lezen, schrijven en rekenen. 't Is als met de Indianen, hun buuren; Er zijn beschaafden en onbeschaafden. Maar ik ben er fier op met de vliegende politiebrigade te mogen meegaan, om aan die eenzame menschen ook een prettig Kerstfeest te bereiden. 't Is wel een verre en

vermoeiende tocht, maar als ge de vreugde en dankbaarheid van kleinen en grooten ziet, voelt ge u rijkelijk beloond.

Zoo zat Powel te vertellen. Hij zou den volgenden morgen met een groep politiemannen diep in Alaska trekken, om aan Eskimo's geschenken te brengen. Dat was een jaarlijksche gewoonte.

De zoogenaamde «vliegende brigade» kwam ginder wel meer, want het was Kanadeesch gebied en ook daar moest toezicht uitgeoefend worden. De brave en ordelijke bewoners dienden te voelen, dat ze beschermd werden tegen oneerlijke lieden en roovers. En wanneer er een misdaad gebeurde en de schuldige aangehouden was, ging een rechter mee, om zitting te houden, en, na onderzoek, den plichtige te straffen.

Maar de politie waakte niet alleen: ze bereidde ook vreugde aan die eenzamen, die in de wildernis bleven, omdat ze deze lief hadden.

't Werd voor de kinderen tijd om te gaan slapen. Vader deed het avondgebed en vroeg Gods bescherming voor hen die bleven en voor allen, die de verre reis ondernamen. Hij kuste de kinderen hartelijk goeden nacht.

Hij had ze niet bang willen maken en daarom gezweven over de gevaren van zijn reis. O, 't was gebeurd, dat politiemannen in vreeselijke stormen omkwamen. En wolven en andere wilde dieren konden op de groep reizigers loeren. Er was veel naastenliefde noodig om den tocht te wagen.

Moeder wist dit wel. Ze wilde haar man niet weerhouden, maar ze sliep dien nacht toch onrustig, en ze had, dat God haar braven John en al zijn makkers weer veilig zou terug brengen.

Den volgenden morgen was het geheele gezin vroeg op. Na het ontbijt vertrok vader. Innig nam hij afscheid. Bob mocht mee naar het politiebureau; hij kon vóór schooltijd nog, de groep zien vertrekken.

Fier stapte hij naast vader voort over de bevroren sneeuw. Aan het politiegebouw stond al veel volk, familieleden van de vertrekkenden, maar ook belangstellende burgers. Vóór lange sleden werden honden gespannen, flinke kloeke dieren, sterk en trouw, gehard tegen de koude. En dan werden de sleden beladen met allerlei kisten, waarin de pakken geschenken zaten: boeken, chocolade, gerookt vleesch, ham, speelgoed, hoeken, harpoenen en ander gerief voor de mannen.

Er waren een honderd politieagenten, die de reis ondernamen, ook uit andere plaatsen hierheen gekomen om gezamenlijk te vertrekken. Ze zouden op het eerste deel van de reis bijeen blijven, maar verder in Alaska, verschillende richtingen nemen, want men moest in korten tijd veel Eskimodorpen bezoeken. De Kerstgaven waren bezorgd door de bewoners van steden en dorpen en door de overheid. Een lange karavaan stond nu klaar, van wel tachtig flinke platte sleden. De omstanders keken belangstellend toe.

Er werd om stilte gewenkt. De overste van de politie had iets te zeggen.

— Politie mannen, sprak hij, naar Jaarlijksche gewoonte zijt gij gereed, om uw Kersttocht te beginnen, een reis van gevaren, maar die gij geestdriftig onderneemt, om vreugde te brengen aan eenzame menschen. Vrede aan de menschen van goeden wil... En met goeden wil gaat gij in naam van 't Heilig Kindeke, dat arm en schamel in een verlaten stal geboren werd naar ook arme, schamele menschen in hutten, daar waar het in dit seizoen altijd nacht is. De Kerstboom, beeld van liefde, zal met zijn lichtjes glanzen in de wildernis van Alaska, als een getuigenis, dat we allen kinderen zijn van éenen Vader! God behoeft en zegene u en bringe u weer veilig terug. Ik groet ook uwe huisgenooten die u laten gaan, met vreugde voor het goede doel, ter eere van Betlehem's Kindeke, maar ook met wat angst om de gevaren. Ook zij toonen moed. Kamaraden, goede reis, nu gij de Kerstboodschap brengt naar onze broederen en zusteren, ginds in de verte. Leve de vliegende brigade!

De omstanders klaptten in de handen. Nu werd er nog afscheid genomen. Er was een glimlach en ook een traan. De honden blaften vroolijk als begrepen de verstandige dieren, dat alles van hun diensten afhing.

— Bob, nog eens de groeten aan moeder; kus haar en Willy, Kate en Rosy voor mij. Houd u flink! Ik reken op u! zei John Powel tot zijn zoon.

En Bob keek vader in de trouwe oogen. O, ze begrepen elkaar!

De karavaan vertrok.

— Goede reis! Gods zegen! Behouden wederkomst!

Zoo klonk het uit de menigte. En Bob, wel wat week om 't hart, was toch fier, dat zijn vader tot de vliegende brigade behoorde. Daar gingen ze het stadje uit, de moedige mannen en de trouwe honden en we weten al hoe verlangend Nasja en Elin, en andere Eskimo-kinderen naar hen uitkeken...

III.

In het donkere bosch, in een rotsspelonk, zaten drie Indianen bij het vuur. Elin had er maar twee gezien. De derde was echter de voornaamste, maar die maakte zich niet gaarne moe. Hij heette de Zwarte Adelaar, en was een roofzuchtige kerel, die niet als zoo veel anderen van zijn volk, rustigen en eerlijken arbeid wilde verrichten. De tweede, die zich Stormvogel noemde, diende hem. Hij was zooveel als zijn luitenant, en had grooten eerbied voor de sluwheid van zijn meester.

De derde was een ongelukkige. Hij heette Tamsi. En de twee anderen hadden hem op een tocht van zijn land gehaald, waar hij werkte, en hem tot hun slaaf gemaakt. Tamsi was klein, mager en zwak. Elin had hem door den Stormvogel zien mishandelen.

Na eenigen tijd kwam er nog een vierde Indiaan in het hol, een lange, magere man, met gluisperig gezicht.

— Wel Pan, wat nieuws... vroeg de Zwarte Adelaar haastig.

Pan was op bespiedingstocht geweest.

— Een komt alleen dezen kant uit... Hij heeft een zwaar beladen slede, zei hij. Ze waren met tweeën tot aan den viersprong. De ander is daar links gereden ook met een slede, naar de Eskimo's bij de rivier.

— Maar één... dezen kant uit... En veel kisten?

— O, ja...

— Zoo gemakkelijk hadden we 't ons niet voorgesteld, hernam de Adelaar tevreden. Ha, ze verdeelen het werk. Als we vandaag vlug zijn, kunnen we er nog meer overvallen. In die kisten zitten allerlei lekkere en waardevolle dingen.

Tamsi, de slaaf, wist dat de Zwarte Adelaar en zijn gezellen herwaarts waren gekomen, om Canadeesche politiemannen, die kerstgaven brachten aan de eskimo's te berooven. En ze zouden de witte mannen meedoogenloos vermoorden.

Tamsi zou den last moeten dragen of de honden drijven. Maar niet daarom verafschuwde hij het plan. Tamsi was een eerlijk en oprecht Christen en haatte de misdaad. En hij wist, hoe die witte mannen naar de wildernis kwamen om wel te doen... O, kon hij nu dien eenzamen reiziger redden. Hij zou er alles voor wagen; ook zijn leven.

— We dooden hem dadelijk, hoorde hij den Adelaar zeggen. Ik neem hem voor mij. Stormvogel en Pan, gij werpt uw speren naar de honden, want we zouden van die beesten ook last kunnen hebben. Ze verdedigen, als 't er op aankomt, hun meester tot den dood.

— Ja, ja, we zullen snel handelen, verzekerde Stormvogel. En geef onzen slaaf ook wapens, hij kan eveneens de honden bestoken. Hij moet tusschen mij en Pan blijven... En bij de minste beweging tegen ons, dooden we hem.

— Hooft ge dat, Tamsi? vroeg de Adelaar.

De slaaf knikte.

— Als ge goed uw best doet, zult ge straks ook eens lekker eten, beloofde de hoofdman.

— Hij heeft het wel noodig, spotte Pan, de spion. Hij valt haast omver van magerte.

— Een goede slaaf mag niet vet zijn, dan wordt hij vadsig! oordeelde de Zwarte Adelaar. Maar nu geen tijd verloren... Tamsi, breng ons de speren...

De slaaf nam een der wapens, maar plots snelde hij buiten.

— Wat voert gij nu uit! schreeuwde de Adelaar.

— Hij vlucht! gilde Stormvogel.

— Hij verraadt ons! kreet Pan.

Hij greep een speer en ijlde den slaaf achterna. Tamsi stond achter een boom. En behendig wierp hij zijn wapen... Pan werd in de borst getroffen. En met een schreeuw viel hij neer...

Tamsi vluchtte verder. Hij moest den witten man redden. En nu of nooit zou hij weer vrij worden.

Stormvogel boog zich over Pan, die reeds scheen te sterven.

— Help me! kreunde hij nog.

— Laat hem liggen! beval de Adelaar ruw. We moeten eerst dien slaaf en den Kanadees hebben.

Ze lieten Pan aan zijn lot over en renden heen. Tamsi achterna, die al zijn krachten inspande, om te ontkomen.

IV.

't Was John Powel, de vader van Bob, die aan den viersprong van een makker afscheid had genomen. Ieder zou een Eskimodorpje bezoeken. Zoo won men tijd. De gansche groep was nu verspreid, want het te bezoeken gebied was zeer uitgestrekt.

John dacht aan geen gevaar. Goed weer had de reis bespoedigd. De honden hielden zich flink. En nu ook waren ze rustig, een bewijs, dat er geen wilde dieren in de naaste omgeving vertoefden.

En 't Eskimodorpje dat Jhon Powel tot doel had, was niet ver meer af. In een der kisten lagen de kaarsjes, zilveren Engelen, en gekleurde prentjes voor het Kerstboompje, dat hij straks aan 't eind van 't bosch zou uitzoeken.

Plots schenen de honden te schrikken. Ze staken de ooren op en rekten den snuit. Powel werd dit dadelijk gewaar.

— Wat zou er aan schelen? mompelde hij en legde zijn geweer nog dichter onder de hand.

Eensklaps hoorde hij geschreeuw. Een Indiaan kwam aangestormd.

Men had op de reis al meer Indianen ontmoet, vredelievende menschen, en hun ook van de gaven meegedeeld. Maar die kerel ginder deed zoo vreemd. En de honden roken ook gevaar.

Powel greep zijn geweer. De Indiaan stak de handen omhoog, ten teeken, dat hij met vredelievende bedoelingen kwam.

— Niet schiet... vriend! riep hij in gebroken Engelsch.

Powel hield de honden in. De dieren blaften nijdig. Hijgend bleef de Indiaan staan.

— Ginder Zwarte Adelaar en Stormvogel... u be-rooven en dooden... honden ook dooden, sprak hij. Ik... hun slaaf... weggeloop... u helpen...

— Hoeveel Indianen zijn er? vroeg Powel ontsteld.

— Twee...

John Powel werd dadelijk kalm. Vlug rukte hij een kist open en haalde er een harpoen uit.

— Hier, neem dit... werp het naar de roovers! beval hij.

Maar kon hij dezen man vertrouwen? Was de waarschuwing geen list, om hem gemakkelijker te overmeesteren? Indianen waren zoo sluw. Powel maakte de honden los, zij zouden hem ook helpen. En vastberaden nam hij zijn geweer in de hand. Als in een flits zag hij zijn vrouw en kinderen... O, duur zou hij zijn leven verdedigen.

't Was stil in 't bosch, maar angstig stil. Waar slopen de schelmen?

Powel hield ook Tamsi in 't oog. Maar deze scheen zoo waakzaam als hij.

— Daar! fluisterde Tamsi, zich omkeerend.

Zijn speurzin was zeer ontwikkeld.

Powel wendde zich ook om... Van achter een boom loerde een grijzenden kop.

De honden renden naar den roover... Een speer suisde... En een der dieren stortte neer. Maar ook Powels geweer ging af... En bij den boom klonk een woese kreet. De Zwarte Adelaar was geveld, getroffen in 't gelaat.

— Stormvogel loopt weg... daar in de struiken, zei Tamsi.

Nu wist Powel, dat hij hem kon vertrouwen. Ja, Tamsi had hem 't leven gered.

De honden wilden Stormvogel najagen. Maar ze keerden terug, toen hun meester hen riep. Een lag te sterven. Powel snelde er heen... Het goede dier had een speer in het lijf en leed vreeselijk. Met zijn goede, trouwe oogen keek het zijn baas aan.

— Brave Jack, zei Powel. Ik moet u uit uw smarten verlossen. O, dit schot valt me zwaar.

De hond mocht echter niet langer lijden. Powel schoot hem dood.

Daar naderden Eskimo's. Hoe konden ze hier zoo gauw zijn? Het was den dag na den aanval van den

beer. En Elin, de Eskimoknaap, had geen rust gehad. maar telkens gesproken over de Indianen die hij in het bosch zag. En zijn vader kreeg toen toch ook vrouwen. Hij praatte met de mannen. Ze besloten in 't bosch een onderzoek te doen. Zonder Tamsi's hulp zouden ze te laat gekomen zijn. Ze begroetten blij den Kanadees en ze meenden, dat Tamsi zijn gevangene was.

Maar vlug vertelde Tamsi zijn geschiedenis en Powel noemde hem zijn redder.

— Tracht nu den gevluchten Indiaan te vangen, zei hij tot de Eskimo's. Die schelm kan nog kamaraden bedreigen.

De groep trok dieper 't bosch in. Tamsi ging mee als speurder.

Powel boog zich over den Zwarten Adelaar. Deze was dood.

— 't Is erg, dat ik in den Kersttijd een mensch moest neer schieten, zei hij bij zich zelf. Maar ik verdedigde mijn leven en zeker ook dat van anderen. En de streek is van een roover verlost.

Hij wierp takken over 't lijk en zou aan de Eskimo's vragen het te begraven.

Hij spande zijn honden weer in. En 't doode dier legde hij op de slede. Dan vervolgde hij zijn reis. Wat verder hoorde hij geschreeuw.

— Dat zal de Indiaan zijn, die door Tamsi gewond

werd, mompelde hij. Ik moet naar hem gaan kijken en hem helpen. Hij is een mensch.

Hij stuurde de slede in de richting van 't geluid. En na eenigen tijd zag hij Pan liggen. Deze had zelf de speer uit de wonde kunnen trekken. Bloed kleurde zijn kleeren.

De man keek Powel aan... Hij zei iets in zijn taal.

Powel opende een kist, en legde een eerste verband op de wonde. 't Kostte hem moeite den Indiaan op de stede te krijgen. Maar het lukte toch. Hij wilde hem in 't Eskimodorpje nog beter verplegen. Ook dat was een daad van goeden wil, in den geest van Kerstmis.

Elin zag Powel, t eerst komen.

— Nasja, daar is hij, daar is hij! juichte hij.

Wat een vreugde!

Maar dan schrokken de kinderen van den Indiaan. **Andere kleinen en ook meisjes en moeders** verschenen uit de hutten.

John Powel groette ze vriendelijk en in enkele woorden vertelde hij 't gebeurde. De gewonde werd in de hut van Elin's ouders gebracht. En nu verbond Powel hem beter.

Dan spande hij de honden uit. De dieren moesten rusten. Elin en andere jongens hielpen hem. Ze kapten ook een graf voor Jack, het trouwe dier.

— Als de mannen terug zijn, vieren we Kerstfeest, zei Powel. Maar met al die gebeurtenissen heb ik nog geen boom.

O, er waren rappe gasten genoeg om mee te gaan en er een te halen.

— Nu moet ik wat rusten, gaat allen braaf naar huis en wacht geduldig, zei Powel.

Hij praatte nog even met Elin en Nasja en dan zette hij zich in hun hut neer.

De gewonde lag rustig en sliep.

Een paar uur later keerden de mannen terug. Stormvogel was gevangen. Hij beefde, toen hij John Powel zag.

— O, ik wilde geen kwaad doen... 't Was Adelaar die mij gedwongen had mee te gaan...

— De Adelaar is dood, zei een Eskimo... We zijn langs de plaats gekomen, waar hij lag. We zagen alleen nog beenderen. De wolven zijn er al geweest.

— Die man heeft dan zwaar geboet voor zijn kwaad, sprak Powel.

— Ik heb veel over hem gehoord, beweerde een ander. Hij was een roover.

— We hebben hier een getuige, een eerlijk mensch, hernam Powel, en hij wees naar Tamsi.

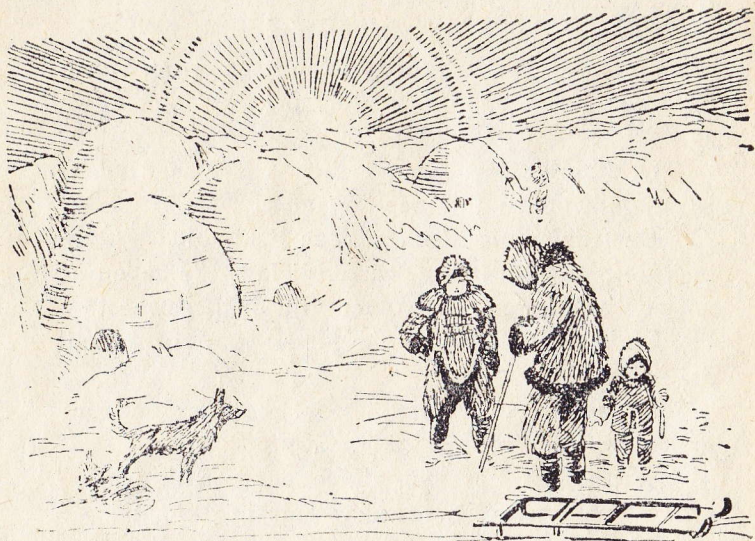
Hij heeft Stormvogel ontdekt in een boom; de schelm zat tusschen de takken, zei een Eskimo.

Tamsi legde voor allen zijn getuigenis af. Er was nog een ledige hut en stormvogel werd er gevangen gezet.

— Ge moet hem daar bewaken, tot de rechter komt, zei Powel tot den hoofdman van het dorp. Als Pan

genezen is, moet hij ook in die gevangenis. Beiden zullen naar de wet gevonnist worden.

Tamsi werd natuurlijk als een vriend behandeld.

En nu kon het Kerstfeest beginnen. De Eskimo's hadden wel eens een feestmaal of een muziekkuitvoering. En daarvoor bezaten ze een zaal, van bevroren sneeuwvlokken gebouwd. Dat kostte immers geen geld. Nu en dan kwamen ze daar ook samen om wat te praten, want alle menschen zoeken gezelligheid.

In die zaal werd het kerstboompje gezet. De kinderen klaptten in de handen, toen ze de brandende kaarsen zagen en in dat mooie licht, de Engeltjes en de gekleurde plaatjes van Betlehem's stal, van de herders en de wijzen uit het Oosten.

Alle menschen waren hier samen. Ook Tamsi, de Indiaan, zat er en keek met stralende oogen naar den kerstboom.

John Powel, die vrij goed de taal der Eskimo's kende, vertelde de geschiedenis van Jezus's geboorte. En hij zong mooie kerstliederen.

Deze Eskimo's waren Christenen en ze kenden van vorige jaren ook kerstzangen.

Het was een liefelijke, aangename avond. En toen kwamen de geschenken voor groot en klein.

Elin en Nasja kregen boeken; voor den knaap was er een bouwdoos en voor Nasja een pop. Moeder ontving een mooien doek en vader een harpoen. En dan waren er koeken en stukken chocolade.

De hoofdman dankte hartelijk in aller naam.

Buiten glansde vriendelijk de maan en glinsterde het Noorderlicht. En Elin dacht aan de herders, die ook zulk een klaarte aan den Hemel zagen, nog schitterender nad de vriendelijker Kanadees gezegd en waaruit de Engelen neerdaalden, bij de herders van Betlehem.

John Powel sliep in de hut van Elin's ouders en Tamsi in een andere.

Den volgenden morgen sprak Powel met den Indiaan. Deze had geen vrouw en kinderen, bijna geen familie. En gaarne wilde hij met Powel mee trekken die hem zei, dat hij ook bij de vliegende brigade zou kunnen dienen.

Zoo'n Indiaan was voor het korps een aanwinst.

Powel moest nog andere dorpen bezoeken. Hij liet Pan onder de hoede van de Eskimo's net als Stormvogel.

Tamsi ging met hem mee. Er waren vereenigingspunten, waar de politiemannen elkaar terug vonden.

De kameraden keken vreemd op, toen ze Powel's verhaal hoorden en waren zeer vriendelijk voor den Indiaan.

V.

— Vader en al de mannen zijn terug! juichte Bob Powel.

Hij had zoo juist het nieuws van een buurman gehoord, vertelde het even aan moeder en snelde naar het politiebureau.

Ja, de steden stonden daar al. De mannen waren binnen.

De menschen die bij 't gebouw stonden, vertelden dat de brigade een Indiaan gevangen had genomen. Ze wisten de waarheid nog niet.

Maar daar trad Powel met den Indiaan buiten.

— Vader! riep Bob.

Powel kuste zijn zoontje. En hij moest nu aan de menschen vertellen, wie Tamsi was en wat hij gedaan had. Zoo hoorde Bob het ook. En hij snelde vooruit naar huis om alles aan moeder te vertellen.

Zoo kwam het, dat mevrouw Powel, na haar man omhelsd te hebben. Tamsi vriendelijk de hand reikte en zei :

— Ik weet al, dat hij u 't leven gered heeft.

Vader moest natuurlijk alles nog eens uitvoerig over vertellen. Tamsi zou nu eenige dagen in het gezin lo-

geeren en dan bij de vliegende brigade in dienst treden.

Hoe vurig dankte mevrouw Powel dien avond God!

Den volgenden dag stond de kerstboom in Powel's huis.

Dat was nu voor allen een heerlijk kerstfeest maar in 't bijzonder voor den Indiaan.

Hij was weer een vrij man en nu vertoefde hij onder goede menschen. Hij ook had goeden wil betoond, maar in dit huis en op dit Kerstfeest leerde hij de verheven Kerstboodschap verstaan.

Toen in 't voorjaar een afdeeling politie met een rechter naar 't Noorden trok, was Tamsi er bij, ook in uniform. Er waren meer Indianen in de staatsdiensten, zooals er ook in 't Amerikaansch leger gestreden hebben, in den laatsten oorlog.

Pan was genezen en zat met Stormvogel gevangen. Beide werden gevonnist. Die verre bewoners onder vonden weer, dat er ook in de wildernis recht was.

Pan en Stormvogel kregen tien jaar gevangenisstraf. Ze werden meegevoerd naar 't Zuiden en daar opgesloten.

Tamsi bleef altijd de vriend van Powel. Nooit zou hij dat eerste Kerstfeest vergeten.

EINDE.

BERICHT.

In den laatsten tijd werden al onze boekjes herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leverancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever A HANS-VAN DER MEULEN, te Contich
